

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Łukasz Wilkowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2020 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko B. M.

o zapłatę kwoty 78.858,61 zł

I. zasądza od pozwanej B. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 78.858,61 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 marca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej B. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 6.403,00 zł (sześć tysięcy czterysta trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,00 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

III. nakazuje pobrać od pozwanej B. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku, po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku kwotę 2.957,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem części opłaty sądowej od pozwu, której obowiązku uiszczenia nie miał powód.

Sygn. akt I C 1446/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 marca 2019 r., skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. M. kwoty 78.858,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 986,00 zł i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podał, że między stronami została zawarta umowa pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej. Wobec braku terminowego regulowania wpłat przez B. M., dnia 21 lutego 2019 r. zadłużenie zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Pismem z dnia 22 lutego 2019 r. pozwana została wezwana do zapłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zadłużenie nie zostało jednak spłacone, zatem niniejsze powództwo jest w ocenie powoda w pełni zasadne i konieczne. Powód podał, iż na kwotę dochodzonego pozwem roszczenia składają się: niespłacony kapitał- 72.100,08 zł, odsetki umowne - 5.437,21 zł, odsetki umowne za opóźnienie- 1.321,32 zł (pozew - k. 3-5).

Dnia 21 marca 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 439169/19, w którym nakazał pozwanej B. M., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 78.858,61 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.586,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw (nakaz zapłaty- k. 5v).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana B. M. wystosowała sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu (sprzeciw- k. 6v-7).

Postanowieniem z dnia 24 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę niniejszą do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku (k. 8).

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 października 2019 r. (data wpływu) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Podniosła zarzuty nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, niewykonania umowy kredytu oraz braku wymagalności roszczenia i jego przedwczesności. W jej ocenie powód nie wykazał w myśl art. 6 k.c., że roszczenie mu przysługuje i nie przedstawił dowodów na istnienie wierzytelności. Pozwana zakwestionowała skuteczność zawarcia umowy o kredyt z dnia 20 kwietnia 2016 r. Podąła, że dana umowa została podpisana przez pośrednika, a brak jest dowodu, by wymieniona osoba w dacie zawierania umowy kredytu była upoważniona do działania w imieniu i na rzecz powoda albo wchodziła w skład organów powoda i była uprawniona do reprezentacji. Zdaniem powódki przy podpisywaniu umowy nie została zachowana właściwa reprezentacja banku, co sprawia, że umowa została podpisana przez osobę nieuprawnioną i jest nieważna. Powódka podważyła także wiarygodność i poprawność dołączonych przez powoda wyciągów z ksiąg rachunkowych banku, które w jej ocenie nie mogą stanowić dowodu w rozumieniu art. 95 ust. 1 i 1a ustawy Prawo bankowe. Ponadto, pozwana podniosła, że brak jest dowodu przekazania jej spornej kwoty, zatem pozwany nie może domagać się od niej zwrotu świadczenia głównego i świadczeń ubocznych, gdyż wierzytelność w ogóle nie istniała. B. M. wskazała również, że roszczenie jest nie wymagalne bowiem brak jest skutecznego wypowiedzenia umowy (pismo procesowe - k. 36-39).

Pismem z dnia 8 listopada 2019 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. podtrzymał dotychczasowe żądanie oraz wniosł o oddalenie zarzutów zgłoszonych przez pozwaną, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że umowa zawarta z pozwaną została podpisana od strony kredytodawcy przez (...) Bank S.A., w ramach którego działał (...) Usługi (...) w W.. Powód przywołał postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.02.2019 r. sygn. akt V CSK 395/18, w który wskazano, że osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Powód podał, że pozwana otrzymała kwotę wskazaną w umowie kredytu i przystąpiła do jego spłaty, zatem umowa zawarta między stronami pozostaje skuteczna. Odnośnie zarzutu prawdziwości zgłoszonych przez powoda dokumentów w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, powód przyznał, że wprawdzie nie mają one mocy dokumentu urzędowego, jednakże nie pozbawia to ich mocy dowodowej i wiarygodności, co znajduje liczne potwierdzenie w orzecznictwie. Zdaniem powoda wyciąg z ksiąg banku stanowi bezsprzecznie potwierdzenie stanu ksiąg rachunkowych banku i tym samym powód wykazał dochodzone roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Powód wskazał, że wobec niewywiązania nie przez pozwaną z warunków umowy, doszło do jej wypowiedzenia z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a z uwagi na brak spłaty w terminie określonym w wypowiedzeniu umowy, zobowiązanie pozwanej zostało postawione w stan wymagalności z datą na dzień 21.02.2019 r. Ponadto, ostatnia wpłata dokonana została przez pozwaną 10.11.2017 r., co jednocześnie stanowi o uznaniu roszczenia. Zdaniem powoda zarzuty podnoszone przez pozwaną nie zasługują na uwzględnienie, bowiem nie są poparte żadnymi dowodami i pozwana nie wykazała okoliczności kwestionujących roszczenie. Bezzasadny jest także w ocenie powoda wniosek o zasądzenie na jej rzecz podwójnych kosztów procesu, zatem powód wniosł o jego oddalenie (pismo procesowe- k. 42-47).

Pismem z dnia 19 listopada 2019 r. (data wpływu) pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Podniosła ponownie, że brak jest dowodu przekazania jej kwoty pożyczki, zakwestionowała wiarygodność przedstawionych przez powoda dowodów oraz wskazała, że roszczenie nie jest wymagalne, bowiem wypowiedzenie jest nieważne (pismo procesowe- k. 107-112).

W piśmie procesowym z 3 grudnia 2019 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe żądanie oraz wniósł o oddalenie zarzutów pozwanej jako niezasadnych (pismo procesowe- k. 114-118).

Pozwana B. M. w piśmie z dnia 9 grudnia 2019 r. podniosła, że nie została poinformowana o możliwości restrukturyzacji zadłużenia w terminie 14 dni od otrzymania wezwania oraz nie doręczono jej wezwania do zapłaty poprzedzającego wypowiedzenie umowy (pismo procesowe- k. 124).

Ustosunkowując się do powyższego, powód podał, że w jego ocenie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, ponieważ przed wypowiedzeniem umowy otrzymała ona ostateczne wezwanie do zapłaty (pismo procesowe- k. 126).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 20 kwietnia 2016 r. pomiędzy B. M., jako kredytobiorcą, a (...) Bank S.A. z siedzibą w W. reprezentowanym przez J. N. działającego w ramach (...) Usługi (...), jako kredytodawcą, została zawarta umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...). Zgodnie z tą umową Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 81.523,65 zł z przeznaczeniem na potrzeby konsumpcyjne w kwocie 4.800,00 zł, spłatę dwóch kredytów w innych bankach w kwocie 69.305,00 zł oraz zapłatę prowizji w kwocie 7.418,65 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych nie później niż do 17 dnia każdego miesiąca. Oprocentowanie kredytu miało być zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosiło 5,90% w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 108.175,65 zł, na którą złożyły się: całkowita kwota kredytu w wysokości 74.105,00 zł oraz całkowity koszt kredytu określony na 34.070,65 zł. Umowa ta została zawarta pod warunkiem zawieszającym wydania pozytywnej decyzji kredytowej, a potwierdzeniem podjęcia pozytywnej decyzji kredytowej oraz spełnienia warunków do uruchomienia kredytu miało być uruchomienie środków kredytu (umowa- k. 17-21).

Dnia 20 kwietnia 2016 r. B. M. podpisała dyspozycję uruchomienia kredytu nr (...) w formie przelewu w kwocie 4.800,00 zł na jej rachunek bankowy oraz spłaty zobowiązań w kwotach 11.010,00 zł i 58.285,00 zł, a także przekazanie 7.418,65 zł na rachunek (...) Bank S.A. tytułem opłaty przygotowawczej. Kredyt został uruchomiony zgodnie z tą dyspozycją i jeszcze tego samego dnia pozwana pobrała środki przeznaczone na cele konsumpcyjne (dyspozycja uruchomienia kredytu- k. 63v – 64, historia rachunku kredytowego – k. 119).

W okresie od maja 2016 r. do listopada 2017 r. B. M. dokonywała regularnych spłat kredytu. W tym okresie zdarzało się, iż powstawały niedopłaty lub nadpłaty, ale wszystkie one były następnie wyrównywane. Od 18 listopada 2017 roku pozwana zaprzestała spłaty kredytu, przy stanie kapitału niespłaconego 72.100,08 zł (historia rachunku kredytowego - k. 73-74, historia rachunku kredytowego- k. 77-105).

Ostatnia wpłata w kwocie 907,00 zł została dokonana przez nią 10 listopada 2017 r. (historia rachunku bankowego- k. 73-74, historia rachunku kredytowego- k. 77-105).

Dnia 28 grudnia 2017 r. pozwana została wezwana do zapłaty zaległości w wysokości 1.811,84 zł. (wezwanie do zapłaty wraz z pełnomocnictwami - k. 120 - 122).

Dnia 26 listopada 2018 r. do B. M. wysłano ostateczne wezwanie do zapłaty, w którym (...) Bank S.A. wezwał ją do uregulowania zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...) w kwocie 12250,72 zł w terminie 7 dni ze wskazaniem, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty

całości zobowiązania oraz wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Wezwania to pozwana odebrała w dniu 14 grudnia 2018 roku (wezwanie do zapłaty- k. 71, wydruk śledzenia przesyłki – k. 72).

Dnia 27 grudnia 2018 r. wystosowano do B. M. pismo zatytułowane „warunkowe wypowiedzenie umowy pożyczki”. W którym to wezwano ją do dokonania w terminie 14 dni spłaty zaległości w wysokości 13.238,39 zł ze wskazaniem możliwości złożenie w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Poinformowano pozwaną, że w przypadku nieskorzystania z w/w uprawnienia wymienionego w art. 75c Ustawy Prawo bankowe, umowa o kredyt zostaje wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Pismo to zostało przez B. M. odebrane 31 grudnia 2018 r. (warunkowe wypowiedzenie umowy- k. 75, potwierdzenie odbioru- k. 76).

Pismem z dnia 22 lutego 2019 r. (...) Bank S.A. wezwał B. M. do zapłaty wymagalnego zadłużenia w wysokości 78.360,91 zł ze wskazaniem, iż w przypadku braku spłaty, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty- k. 22).

Według stanu na dzień 12 marca 2019 roku zadłużenie B. M. z tytułu w/w umowy kredytu wynosiło 78.858,61 zł i składały się na nie następujące należności:

- 72.100,08 zł - z tytułu niespłaconego kapitału;
- 5.437,21 zł- z tytułu naliczonych odsetek umownych;
- 1.321,32 zł - z tytułu naliczonych odsetek umownych za opóźnienie;

Nadto bankowi należne są dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego od dnia 12 marca 2019 roku (wyciąg z ksiąg banku - k.13).

Pozwana nie spłaciła żadnej części w/w zadłużenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, a częściowo Sąd uznał go za bezsporny i przyznany. Pozwana nie przedłożyła w sprawie niniejszej ani żadnych dowodów, które by przeczyły treści dokumentów przedłożonych przez powoda, ani nie przedłożyła żadnych wniosków dowodowych, które to podważałyby ich wiarygodność. Sąd zaś, mając na uwadze całość tejsze dokumentacji, nie miał podstaw do zanegowania jej wiarygodności. Znaczna część z tychże dokumentów, to dokumenty prywatne tak jak umowa kredytu z załącznikami, wypowiedzenie umowy, wezwania do zapłaty i wreszcie wyciąg z ksiąg banku. Pozwana nie zaoferowała żadnych dowodów, które podważałyby wiarygodność w.w. Z dokumentów w postaci umowy kredytu wynikają oświadczenia pozwanej, którym to oświadczeniom w żaden sposób skutecznie nie zaprzeczyła, potwierdzające zawarcie przez nią umowy kredytu i jej wykonanie przez powoda. Pozwana negowała, iż powód przekazał jej środki z tytułu kredytu i była to okoliczność sporna, jednakże z dyspozycji uruchomienia kredytu i faktu dokonywania przez nią przez ponad rok spłat (okoliczność, do której pozwana się nie odniosła, a zatem ją przyznała) wynika, że środki zostały jej przekazane, zatem argument ten jest chybiony. Twierdzenia pozwanej w sprawie niniejszej sprowadzały się do zasady neguję wszystko, ale nie przedstawiał własnych twierdzeń. Tymczasem nie takie są obecnie reguły procesu cywilnego. Będąc pozwanym nie wystarczy zaprzeczać, ale należy również twierdzić. W postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada opisana w art 3 k.p.c., który to przepis zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak i nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Z obowiązkiem mówienia prawdy związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Jednym z przepisów przewidujących konsekwencje naruszenia przez stronę reguły z art 3 k.p.c. jest przepis art 230 k.p.c., który to zezwala Sądowi na uznanie faktów za przyznane, w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. A zatem obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanego jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił,

a ja temu przeczę”. Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktowi nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsame z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchylene się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachowała się pozwana w sprawie niniejszej, która poza przytoczeniem rozważań prawnych dotyczących kwestii zawierania umów, wyciągów z ksiąg banku oraz ważności wypowiedzenia, w żaden sposób nie odniosła się jednoznacznie do twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania. Można jedynie domniemywać, iż przyznała tylko, że podpisała umowę kredytu, skoro jednocześnie nie zanegowała swojego na niej podpisu. Jeżeli chodzi o pozostałe elementy istotne nie zajęła żadnego stanowiska, nie odniosła się ani do kwestii realizacji przez nią tej umowy, ani do kwestii wypowiedzenia tej umowy (z wyjątkiem zanegowania jej ważności), ani do kwestii wysokości ewentualnego jej zobowiązania wynikającego z tej umowy. Nie wskazała ani tego, że spłaciła kwotę kredytu, ani że nie spłaciła, ani że nie spłaciła wszystkiego, ale w wysokości niższej niż ta żądana przez powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa kredytu zawarta pomiędzy stronami, a oparta na zasady określone w art. 69 i następnych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe. Pozwana podpisała umowę załączoną do pozwu przez powoda. Umowa zawarta z pozwaną została podpisana od strony kredytodawcy przez (...) Bank S.A., w ramach którego działał Oddział T-M. Usługi (...) w W. reprezentowany przez J. N.. Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28.02.2019 r. sygn. akt V CSK 395/18, w który wskazano, że osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Pozwana nie zaprzeczyła twierdzeniu powoda, iż J. N. właśnie taką osobą był, a umowa była podpisana w lokalu przedsiębiorstwa. Ponadto, pozwana podpisała dyspozycję uruchomienia kredytu i przez pierwszy rok trwania umowy spłacała go, co świadczy o tym, że wówczas nie miała wątpliwości, co do ważności zawartej umowy. Zatem umowa zawarta między stronami pozostaje skuteczna, zaś argumenty i zarzuty pozwanej są całkowicie nieracjonalne i nielogiczne. Również fakt wykonania umowy ze strony powoda nie budzi w tej sytuacji żadnych wątpliwości i został udowodniony.

Powód udowodnił również to, iż umowa ta została prawidłowo wypowiedziana. Co prawda wypowiedzenie to określone zostało, jako wypowiedzenie warunkowe, ale nie oznacza to, iż nie wywołało ono skutku prawnego. Nadto w rzeczywistości samo wypowiedzenie umowy nie zostało obarczone warunkiem w rozumieniu kodeksu cywilnego. Wypowiedzenie to jest stanowcze i jednoznaczne, daje ono jedynie pozwanej możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jego termin jest również jednoznaczny i nie budzi on żadnych wątpliwości. Sama zaś możliwość wypowiedzenia umowy wynika wprost z jej treści i w sprawie niniejszej była spełniona, bowiem pozwana w tym momencie nie spłacała kredytu już od roku czasu (§ 9 umowy).

Kwestia wysokości zobowiązania pozwanej wynika z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg banku. Jest to co prawda dokument prywatny, ale nie oznacza to, iż nie ma on żadnej mocy dowodowej. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 k.p.c. (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10, LEX nr 603161; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, LEX nr 1463871; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13, LEX nr 1504324). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych. Jeżeli chodzi o treść art. 253 k.c. to zgodnie przyjmuje się, że, przepis ten, należy interpretować w związku z obowiązaniem art. 245 (por.

także uzasadnienie wyroku SA w Poznaniu z dnia 18 października 2005 r., I ACa 323/05, LEX nr 175204; wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 132/13, LEX nr 1392045). Strona twierdząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić niezależnie od tego, czy sama taki dokument podpisała. A zatem przedmiotem dowodu jest ustalenie, w tym przypadku pochodzenia dokumentu, a nie jego treści. Dokument ten bowiem dowodzi to, że osoba, która go podpisała określonej treści oświadczenie złożyła, a nie to, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 2016 roku sygn. akt I ACa 1758/15 mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). Nadal także ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy jego sporządzaniu, uznaje wyciąg z ksiąg bankowych za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174). Powód przedstawił wyciąg z ksiąg banku, który stanowi dowód tego, iż w księgach tych istnieje odnotowane zadłużenie pozwanej we wskazanej w nim wysokości.

Pamiętać jednocześnie należy, że jak specyficzną umową mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Jest to umowa kredytu, która jest zbliżona do umowy pożyczki. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14 w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak wskazano wyżej w ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił zarówno zawarcie umowy z pozwaną, jak i wykonanie swojego zobowiązania poprzez przekazanie środków pieniężnych zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy. Pozwana w toku niniejszego procesu nie zgłosiła zaś nawet własnego twierdzenia, iż spłaciła to zobowiązanie, czy też że spłaciła je w wysokości innej niż to wskazał powód. Stąd też Sąd ustalił, iż wysokość zobowiązania pozwanej wg stanu na dzień wniesienia pozwu jest zgodna z żądaniem pozwu w zakresie dotyczącym kapitału oraz odsetek za opóźnienie.

W tej sytuacji żądanie pozwu jest w pełni uzasadnione. Powód nadto jest uprawniony do odsetek ustawowych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 k.c. od dnia wniesienia pozwu do Sądu tj. 12.13.2019 r. do dnia zapłaty.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Powód wygrał proces w całości, zatem to na pozwanej spoczywa obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, do których zalicza się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 5.400,00 zł określone na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia, uiszczona opłata od pozwu w kwocie 986,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanej na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych część opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.